

жълти учителски съюзи въ това отношение и решиха най-сетне, онова, което бѣше отдавна въ душитѣ имъ, да го манифестиратъ и публично. Дали голѣмата маса отъ съюзеното учителство е съгласна съ този демонстриранъ монархически курсъ на бюрото на XXXI съюзенъ конгресъ и неговитѣ ръководители, това е другъ въпросъ.

Всѣки, обаче, който познава природата на общодѣлеца и жълтия синдикализъмъ, за него нѣма нищо чудно въ така манифестирания монархически курсъ на БУС. Управата на Съюза, състояща се отъ 1910 г. и до сега въ своето болшинство предимно отъ социалъ-фашисти, е логична на себе си и на политическото вѣру, което по единъ или другъ начинъ насажда въ БУС. Ако водителитѣ на общодѣлската партия: Я. Сакъзовъ, Кр. Пастуховъ, П. Джидровъ и Д. Казасовъ можаха да станатъ и сж готови да станатъ вѣрноподанни министри и слуги на монарха, защо ли лѣкъ тѣхнитѣ копиеносци отъ БУС — Д. Негенцовъ, Ив. Пастуховъ и др. да не могатъ да изпратятъ поздравителна телеграма до царя? Известно е и на децата, че още въ началото на империалистическата война, а още по-ярко следъ нея, международната социалъ демократия пое въ свои ръце дѣлото на буржуазията за запазване на гнилото капиталистическо общество отъ мощно и застрашително надигашето се революционно работническо движение, което празнува своя триумфъ въ СССР и внася трепетъ и ужасъ въ редоветѣ на всесвѣтската буржуазия и нейния вѣренъ и покоренъ слуга — II Социалистически Интернационалъ. Той, противъ интереситѣ на международния пролетариатъ, се отдаде на беззаветна служба на буржуазията и монархизма не само въ България, а и въ Англия, Франция, Германия, Полша, Ромъния, Югославия, Норвегия и въ всички страни, гдето сжществуватъ социалъ-фашистки партии. Жълтитѣ професионални съюзи, въ чиито редове се числи и БУС, следватъ, като сѣнката Хамлета, неотлъчно въ това отношение тактиката на своята политическа представителка — социалъ-фашистката партия, следов., писачитѣ отъ в. „Отечество“ не сж прави, като клеймятъ социалъ-фашиститѣ отъ БУС, че не били искрени и правили компромисъ съ съвестта си съ подаването на поздравителната телеграма до царя — напротивъ, тази телеграма е чистосърдеченъ изразъ на вѣрноподанически чувства и показва, че ако до скоро е имало нѣкакъвъ слабъ синуръ, който да разграничава запазенитѣ периметри на патриотизъмъ отъ Съюза на запаснитѣ офицери, разнитѣ „родолюбиви“ организации и БУС, съ тази телеграма този синуръ е заличенъ: единъ отявленъ новъ братъ — „патриотъ“, е на лице; числото на „родолюбивитѣ“ граждани е увеличено, фронтътъ на „родоотстъпницитѣ“ — уязвенъ! По поводъ на тази телеграма до царя, правителствениятъ официозъ в-къ „Демократическия сговоръ“, бр. 1722 отъ 24. VII. 1929 год., въ отдѣла си „Наши работи“, дава следния отзивъ:

„Има нѣщо ново въ учит. конгресъ, което ние отбелязваме съ задоволство. Отъ трийсетъ и нѣколко години, тази година за пръвъ пѣтъ учит. конгресъ е отправилъ поздравителна телеграма до царя. Това е добро начало. Надяваме се, че за бѣдаше това начало ще стане традиция. Тѣй, полека-лека ще се влѣзе въ правилниятъ пѣтъ“.